

Holly Webb

Pajūrio šuniukas

Alma littera

Pirmas skyrius

– Ar kur nors išvažiuojat per atostogas? – paklausė Maksas, einant iš mokyklos lazda sušerdamas per kelkraštyje augantį dilgėlių kupstą. – Mes šeštadienį išvykstam į Ispaniją.

– Mes irgi, bet ne anksčiau kaip rugsėjį, prieš pat mokyklą, – tarė Džesė. – Savaitei vyksime į Škotiją aplankyti senelės.

– O mes ne, – šiek tiek nusiminusi įsiterpė Laura. Beveik visi jos klasės draugai vyksta į nuostabias keliones, o ji visą vasarą bus namie. Mergaitė atsiduso ir virš gervuogyno nužvelgė žybsinčią jūrą. Ji buvo mėlyna mėlyna ir raibuliavo nuo saulės. Jiems labai pasisekė, kad gyvena tokioje nuostabioje vietoje, bet kaip būtų puiku kur nors nuvažiuoti per atostogas! – Mama dirba, – toliau kalbėjo Laura. – Vasarą jai daugiausia darbo. Vasarnamiai visoms septynioms savaitėms rezervuoti. Ji sako visiškai nusivarysianti nuo kojų.

Džesė linktelėjo.

– Na, nieko tokio. Iki rugpjūčio ir aš čia būsiu. Galėsime nueiti prie jū-

ros. Mama užsakė man keletą banglenčių pamokų pirmomis atostogų savaitėmis. Noriu gerai pasimokyti.

Maksas prunkštelėjo.

– Taip, tau *reikia* pasimokyti.

Džesė pūstelėjo į jį pienės pūkę, ir jie nutūpė ant šviesių Makso plaukų lyg baltas debesėlis. Dabar jis atrodė šešiasdešimt metų vyresnis.

– Ei, nurinkite juos nuo manęs, – piktai taršė plaukus Maksas. – Man visur niežti.

– Taip tau ir reikia, – pasakė Laura. – Kad tu plaukioji banglente nuotada, kai išmokai atsistoti, dar nereiškia, jog gali bjauriai elgtis su Džese. Ji čia gyvena tik metus! – ir dėkingai nusišypsojo draugei – tikrai džiaugėsi, kad kažkas pasiliks per vasarą.

Dauguma draugų gyveno tolokai ir atvažiuodavo į Tremareną mokyklos autobusu, taigi susitikti per atostogas nebuvo taip paprasta. Mama pažadėjo Laurai, kad jos prisiruoš skanėstų ir nueis prie jūros drauge, bet mergaitė žinojo, kokia ji bus užsiėmusi. Laurai nepatiko matyti ją tokią pavargu-

sią. Prižiūrėti vasarnamius reiškė, kad mama dvidešimt keturias valandas per dieną turi būti tarnyboje, jei kam nors iš svečių ko nors prireiktų.

Laura padėdavo kuo galėdama, bet daugiausia ji sėdėdavo ir ruošdavo namų darbus, kol mama viską sutvarkys. Tačiau per šias atostogas Laurai bus beveik dešimt, ir abi su mama sutarė, kad ji jau pakankamai didelė pasilikti namie viena. Vasarnamiai ir nedidelis namelis, kur jos kartu gyveno, buvo įrengti buvusiam ūkyje, taigi mama niekada nebūdavo labai toli. Nuo trimestro pradžios ji leido pareiti Laurai su Maksu ir Džese. Netgi vienai ar su draugais būdavo leidžiama trumpam nubėgti prie jūros. Tik

negalėjo maudytis viena. Mama išgavo iš jos pažadą.

O visų geriausia, kad keletą pastarųjų savaitių mama išleisdavo Laurą vieną į miestelį pirkinių. Mergaitė to prašė metų metus – šiaip ar taip, parduotuvėje visi ją pažįsta, sakė ji mamai. Tai buvo didžiulis pokytis – mamai nebereikėjo tuo rūpintis. Laurai patiko, kad, parėjusi namo ir atsidariusi šaldytuvą, ji džiaugdavosi, kaip smagu, kai viskas nupirkta.

Jie kaip tik priėjo miestelį, ir Džesė su Maksu pamojo atsisveikindami. Laurai dar reikėjo šiek tiek paėjėti – Tremareno ūkis, kur ji gyveno, buvo kitapus miestelio.

Pamačiusi poniją Ekls, išėjusią pasivaikščioti su Džeko Raselo terjeru

Tobiu, Laura paspartino žingsnį. Ponia Ekls buvo Lauros pradinės mokyklos mokytoja. Prieš keletą metų ji išėjo į pensiją ir įsigijo Tobį, kad palaikytų jai draugiją.

– Sveika, Laura! Šiandien paskutinė diena mokykloje, tiesa? – paklausė ponია Ekls. – Ar džiaugiesi artėjančiomis atostogomis?

Laura pasilenkė paglostyti Tobiui ausį. Jis buvo toks mielas, nors ponია Ekls sakė, kad labai išdykęs ir baisus vagišius.

– Per daug neglostyk šito siaubūno, – tarė ji mergaitei. – Šį rytą jis suėdė mano pusryčius. Visą skrebutį! Manau, jo net nekramtė – iškart visą nurijo. Mažasis pabaisa, tiesa? – meiliai kreipėsi ji į Tobį, o šis tupėjo smar-

kiai daužydamos uodega šaligatvį. Jam patiko, kai ją glosto, o Laura buvo tarp pačių mėgstamiausių žmonių.

– Oi, koks blogas šuo, – murmėjo Laura kasydama jam pasmakrę. – Nusipenėsi!

